U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Karla Šimky a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci žalobce: **S. M.,** zastoupený Mgr. Františkem Drlíkem, advokátem se sídlem nám. Míru 9, Šumperk, proti žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje,** se sídlem Jeremenkova 1191/40a, Olomouc, o námitce podjatosti ve věci vedené u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 6 Ads 110/2011,

takto:

Soudci Nejvyššího správního soudu JUDr. Milada Tomková, JUDr. Kateřina Šimáčková a JUDr. Bohuslav Hnízdil **nejsou** ve věci vedené u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 6 Ads 110/2011 **vyloučeni** z projednávání věci a rozhodování o ní.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále „stěžovatel“) podal Nejvyššímu správnímu soudu v řízení o jeho kasační stížnosti vedeném pod sp. zn. 6 Ads 110/2011 námitku podjatosti proti soudcům Nejvyššího správního soudu JUDr. Miladě Tomkové, JUDr. Kateřině Šimáčkové a JUDr. Bohuslavu Hnízdilovi. Tuto námitku odůvodnil tím, že tito soudci v jeho věci již mnohokrát rozhodovali a zařídili, že se o stěžovatele začala nepřípustným způsobem zajímat Policie ČR. Uvedeným soudcům vytkl také to, že se jedná o exponenty komunistického režimu ve smyslu zákona č. 198/1993 Sb., o protiprávnosti komunistického režimu a o odporu proti němu.

Soudci JUDr. Milada Tomková, JUDr. Kateřina Šimáčková a JUDr. Bohuslav Hnízdil se shodně vyjádřili, že ke stěžovateli ani k věci samé nemají vztah, který by zakládal důvod podjatosti.

Při posouzení důvodnosti námitky podjatosti vycházel Nejvyšší správní soud z ust. § 8 odst. 1 s. ř. s., podle kterého jsou soudci vyloučeni z projednávání a rozhodnutí věci, jestliže se zřetelem na jejich poměr k věci, k účastníkům nebo k jejich zástupcům je dán důvod pochybovat o jejich nepodjatosti. Vyloučeni jsou též soudci, kteří se podíleli na projednávání nebo rozhodování věci u správního orgánu nebo v předchozím soudním řízení. Důvodem k vyloučení soudce však nejsou okolnosti, které spočívají v postupu soudce v řízení o projednávané věci nebo v jeho rozhodování v jiných věcech. Rozhodnutí o vyloučení soudce z důvodů uvedených v § 8 s. ř. s. představuje výjimku z ústavní zásady, podle níž nikdo nesmí být odňat svému zákonnému soudci s tím, že příslušnost soudu i

soudce stanoví zákon (čl. 38 odst. 1 Listiny základních práv a svobod). Tak, jak zákon tuto příslušnost stanovil, je tato zásadně dána a postup, kterým je věc odnímána příslušnému soudci a přikázána soudci jinému, je nutno chápat jako postup výjimečný. Vzhledem k tomu lze vyloučit soudce z projednávání a rozhodnutí přidělené věci jen vskutku výjimečně a z opravdu závažných důvodů, které mu reálně brání rozhodnout v souladu se zákonem nezaujatě a spravedlivě.

Jde-li o důvody uvedené v ust. § 8 odst. 1 věta první s. ř. s., poměr k věci může vyplývat především z přímého zájmu soudce na projednávané věci, tedy zejména v případech, kdy by mohli být rozhodnutím soudu přímo dotčeni on nebo osoby jemu blízké ve svých právech. Soudcův poměr k účastníkům nebo k jejich zástupcům může být založen příbuzenským nebo jemu obdobným vztahem nebo může jít také o vztah ekonomické závislosti. Takové důvody v případě stěžovatele dány nejsou a stěžovatel je ani nenamítal.

Stěžovatel možnou podjatost spatřuje v první řadě v tom, že uvedení soudci rozhodovali řadu jeho kauz. Stěžovatel, zjevně v nadsázce, hovoří o 3000 kauzách. Touto námitkou tak směřuje do ust. § 8 odst. 2 věta druhá s. ř. s., tj. vyloučení soudce z důvodu jeho podílu na předchozím soudním řízení. Smysl a účel tohoto ustanovení spočívá ve vyjádření principu instanční oddělenosti řízení před jednotlivými funkčně příslušnými soudy jako záruky vnitřní nezávislosti soudní soustavy, a tím i práva každého na spravedlivý proces. S ohledem na specifika správního soudnictví je nutno pojem „předchozí soudní řízení“ interpretovat tak, že tutéž věc nemůže u krajského soudu, a poté u Nejvyššího správního soudu, projednávat a rozhodovat stejný soudce. Totožnost věci pak bude dána totožností účastníků a předmětu řízení (předmětem řízení je přezkoumání určitého správního rozhodnutí). V daném případě je tedy naprosto zřejmé, že není naplněna podmínka instanční nadřízenosti, neboť uvedení soudci působí již řadu let u Nejvyššího správního soudu (JUDr. Tomková a JUDr. Šimáčková navíc na žádném jiném soudu předtím jako soudkyně nepůsobily), takže se na rozhodování v této věci stěžovatele na jiném stupni soustavy správního soudnictví ani podílet nemohly. K této problematice se již vyjadřoval i Nejvyšší správní soud v rozhodnutí ze dne 19. 3. 2003, č. j. Nao 2/2003 – 18, uveřejněném pod č. 53/2004 Sb. NSS a na www.nssoud.cz, v němž uvedl, že *podíl soudce na rozhodování v „předchozím soudním řízení“ ve smyslu § 8 odst. 1 s. ř. s., který zakládá důvod pro jeho vyloučení, se týká rozhodování ve stejné věci u soudu nižšího stupně; „předchozím soudním řízením“ není řízení v jiné soudní věci, byť by se i týkala týchž účastníků.* Není tedy důvodu se zabývat totožností věcí v případě nynější kasační stížnosti a dalších věcí v minulosti, které napadení soudci rozhodovali.

Další námitky stěžovatele hraničí s absurditou. Argumentace, že uvedení soudci se postarali o to, aby se o stěžovatele zajímala Policie ČR, je toho příkladem. Uvedení soudci nemají ke stěžovateli žádný jiný vztah než profesionální v tom smyslu, že v rámci své činnosti rozhodovali v minulosti větší množství věcí, v nichž vystupoval stěžovatel jako účastník řízení. Stěžovatel ani netvrdil existenci nějakých konkrétních skutečností, které by tvrzení soudců, že ke stěžovateli nemají žádný vztah, zpochybňovaly. Podobně absurdní je námitka „zapletení se“ uvedených soudců s komunistickým režimem a z toho vyvěrajícího údajně zaujatého postoje ke stěžovateli. Žádné konkrétní skutečnosti o jakémkoli běžná měřítka „zapletení se“ s komunistickým režimem překračujícím působení

uvedených soudců v době, kdy tento režim existoval, stěžovatel neuvedl a ani z ničeho jiného nevyplývají. Navíc v daném případě není patrné, jakou souvislost stěžovatelův případ s komunistickým režimem má.

S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že stěžovatelem formulované důvody nejsou způsobilé založit pochybnosti o nepodjatosti uvedených soudců. Nejvyšší správní soud proto o námitce podjatosti rozhodl tak, jak je ve výroku uvedeno.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. září 2011

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu